107. ԹԱՔԱՎԸԵՐՆ ՈՒ ԴԱՎՐԻՇԸ

Շատ հին վախտին մի թաքավրեր ա ըլել։ Օրերի մի օր մի դավրիշ էտ թաքավրերին պտահըմ ա, թաքավրերը ասըմ ա. «Ի՞նչ ես ուզըմ, ընչի՞ ես ման կյալիս։ Ասըմ ա. «Եկել եմ մանամ, տրեանամ վրե՞նց ես ապրըմ»։ Ասըմ ա. «Ապրիլը հեչ, լավ եմ ապրըմ, համա ժառանգ չի ունեմ, էտ ցավը ինձ շատ ա տանջըմ»։

Դավրիշը ասըմ ա. «Էտ հե՞չ, տա հեշտ պան ա, ես քեզ մի խնձոր կտամ, կեսը տու կուտես, կեսը՝ քու կնիկը։ Կընիկտ երկու տղա կըպիրի, մինը ինձ կտաս, մինը՝ քեզ, համա բեխանց անըմնին տընեք վրեչ, մըչևը իմ կյալը»։

Դավրիշը խնձորը տալըիս ա թաքավրերին ու բրախըմ ա բըյնըմ, թաքավրերը պիրըմ ա տուն կընգյա հետ մսըլհաթ էն անըմ ու խնձորը իրար հետ ուտըմ են։ Կյալիս ա իրան վագեն թմամըմ ա թե չէ, էս թաքավրերի կընիկը էրկու տըղա ա պիրըմ, բեխեքը տառնըմ են տասնըհինգ-տասնըվեց տըրեկան, համա դե դավրիշը հըլա կա վրեչ։

Մի օր էլ թաքավրերը ասըմ ա. «Ա՛ կընիկ, դավրիշը եկավ վրեչ, պի էս բեխանցը անմնրի տնենք, մըչևը նրա կյալը»։

Մընի անմը տընմ են Ղազար, մընինը՝ Նազար։ Անց ա կենըմ մի քանրի վախտ, օրերի մի օր դավրիշը կյալիս ա տրենըմ ա բեխեքը ըտի հաղ են անըմ, սա կըլխի ա ընգյնըմ, վրեր էս էն բեխեքն են։

Ասըմ ա. «Ծրեր հերը վրե՞րդի ա»։ Ասըմ են. «Տանն ա»։

— Կանչեցեք տուս կյա։

Քյնըմ են հորը ասըմ. «Կանչող կա»։ Թաքավրեըը վրեր կյա̈լիս ա տըննըմ ա էն դա̈վրիշն ա, թուքը կուլ չի քյնըմ։ Ասըմ ա. «Դե՛, արի տուն էլի, խի՞ ես ըտի փաղնել»։ Ասըմ ա. «Չէ՛, իմ փայը տը՛ւ, ես քյնըմ եմ»։

Կանչըմ ա տուն տրա̈ն ինչքամ վրեսկի, հարստութին, լա̈վ-լավ պա̈ններ ա խոստանըմ, դա̈վրիշը հոժար չի ըլըմ։ Թաքավրեըը տըննըմ ա, վրեր ճար չիկա, ըեխանցը կանչըմ ա մանրամասը պատմըմ ա, ասըմ ա. «Ա բալըենի շան, սըհե-սըհե պայման ենք տըրել էս մարթըի հետ. հըմի ծըեղանըից վրե՞րա կըքյնաք տը-րա̈ հետ»։

Ըրեխեքը փաղնըմ են մըտածըմ, մըտածըմ, մըհել մեծ ախպըերը ասըմ ա. «Հայրիկ շա՛ն, դե վրեր տըհե պայման ես կապըել, ես կըքյնամ»։

Մեծ ախպըերը պուճուրին կանչըմ ա ասըմ ա. «Թուրս կըշտիս հիլ եմ անըմ, տասը օրը մըհետ կըհանես, մըտիկ կանես, եթե թա̈մուզ ըլի՝ ուրեմն տըեղս լա̈վ ա, եթե ժանգոտած ըլի՝ տըեղս շատ նեղ ա, կըհասնես օքնութենիս»։

Դա̈վրիշը էս տըղին վրեր ա ունըմ՝ ճամփա ընգյնըմ, կյա̈լիս են մի պառավի տուն, ղոնաղ են ըլըմ։ Վրեր հաց են ուտըմ, պրծնըմ, դա̈վրիշը քնըմ ա, պառավն ու էս տըղեն զըից են անըմ, վրեր տըղին հրցնըմ ա. «Վրեր՞դիան եք կյա̈լի, ո՞ւր եք քյնըմ»։

Տըղեն պատմըմ ա, ասըմ ա. «Սըհե-սըհե, իմ հոր հետ պայման են կապըել, հմի ես քյնըմ եմ»։ Էս պառավը իմաստուն ա ըլըմ, կըլխի ա ըլմ դա̈վրիշի մըիտկը։ Տըղին ասըմ ա. «Բալա՛ ջան, քեզ պըտանըի, վրեր կասի. «Էս արա՛, էն արա՛» ասա. «Դա̈վրիշ ջան, բա ես թաքավրեըի տըղա, էդ ղայդի պա̈նեը շա՞տ եմ արել, վրեր գյըդենամ. տու արա, վրեր տրենամ սըվըեըեմ, նոր ես էլ անըեմ»։ Էնքան տըհե առաչ իրան անըիլ կտաս, մըչեր հերթը կյա̈ հաց թըխիլու օրը։ Հաց թըխիլու օրը քեզ կասի. «Արի՛, հաց թխի»։ Տու ըլետ կասըես, վրեր. «Արի էս մըհետը տու թըխի, նոր էն մըհետը ես կըթխեմ»։ Հըլե ինքը նստի թոնըրի ղըաղին՝ հաց թխի թը չէ՝ տու քմակիցը քռինչ կտաս, կըքցես թորենը ու տրա̈նից կազատվես։

Ըռավըետը տըհա̈նք վրեր են կենըմ կյա̈լի դա̈վրիշի տուն։ Էս դա̈վրիշը տրա̈ն սկսըմ ա պըենցնիլը. «Է՛ս արա, է՛ն արա»։ Տըղեն էլ արթեն վրենց պառավը ասել ա, նըհենց էլ անըմ ա։ Օրեըի մի օր էլ հաց թըխիլիս էս տըղեն էտ դա̈վրիշին քռինչ ա տալըի, քցըմ ա թորնըի մեչը։ Էս դա̈վրիշը էրվըմ ա։

Տղեն ինչքան ման ա կյալի, տրա օթախների պըլանիքներն քթնըմ չի, վերչը մըհել վրենց ա ըլըմ էքսի օրը ասըմ ա. «Բա-սրա ջըրըմն ա ըլել, հետը քցել եմ թորենը»։ Փետը վրեր ա ունըմ խառնըմ, թորնի միչիցը մի տասը տասներկու պլանիքնի ա հանըմ, սկսըմ ա տրոները մին-մին պաց տնըիլը ու ակ տալը։ Էլ ինչը ասրես, վրեր ըլըմ չի տրա տանը։ Հասնըմ ա ամրենա-վերչի օթախին, վրեր էն էլ պաց ա անըմ, մընըմ ա ըրմացած, տրենըմ ա էն ղայդի էրկու լավ ծիյան, վրեր էլ ասիլու չի. վրե՛չ ուտրես, վրե՛չ խմրես, սրանց շենքին ու շնորքին մըտրիկ անրես։ Էրկուսն էլ մին մընից լավը, էրկուսն էլ իրանց սարքով, կար-քով ու էրկուսի վրա էլ էն ղայդի շորեր կա ծալած, թամքիցը կա-պած, վրեը մարթ ղիմիշ չի անըմ ծրեռը տա։ Սա մոտանըմ ա էն մընի վրի շորերը ետ ա անըմ, հաքնըմ, ղենքերը կապըմ, ծին տուս պիրըմ նստըմ ու քշըմ։ Սա շատ ա քյնըմ, թե՝ քիչ, աստած ա դյիդըմ, մըհել տրենըմ ա մի քոլըի միչի մի էն ղայդի կյուտց ա կյալի, վրեր էտ սաղ քոլերը դըմբղըմբըմ ա։ Կամաց մոտանըմ ա, տրե-նըմ ա մի վաղրը՝ վրետը ուռած, ժահրըկալած ըտի վեր ընգյած, կյոռըմ ա։ Էտ տրղեն ծիյուցը վեր ա կյալի, թրի տրտնովը վրեր էտ ուռած տրեղին բզի ա տալըի, ծրեռաց պրտառըմ ա ու ժահ-ըը բրթալա տուս ա քցըմ, վագրը դինջանըմ ա։ Ասըմ ա. «Ա՛յ տրղա, էս օխտը տարի ա, ես իմ վրետի ցավըիցը տանջվի, մինը կարեը վրեչ մի դարման անրի, տու ըսօր ինձ էս ցավըիցը ազա-տեցիր, իմ մի ճուտը քեզ փեշքեշ եմ անըմ»։

Սա էս ճուտը վրեր ա ունըմ ու քյնըմ ա։ Խելախ քյնալուց եղը, մըհել տրենըմ ա մի քոլըմ մի ծառի լալակի Զմրութ ղու-շը պուն ա շինել. օցը ծառնըդիյերըմ ա, էն ա հա՛ պընին ա հասնըմ, վրեր ճուտերին ուտի։ Էս տրղեն վրեր տրենըմ ա հա՛՝ ծիյու միչկին կաղնըմ ա, թուրը ծեռին քշըմ կյալի, ծառրի տակիցը վրեը ծեփըմ ա օցի կիսին, օցը էրկու կես ա ըլըմ ու վեր ընգնըմ։ Օցին կտոր-կտոր ա անըմ ըտի սաքյըմ ու ինքը էն ղոլեն պրանվըմ ու քնըմ ա։ Ղուշը կյալիս ա հեռվիցը տրղին արենըմ ա թը չէ՝ գյիդըմ ա, թե ճուտեր ուտողը նա յա. վրա ա քշըմ վրեր քրքրի, ճուտերը հիլ չեն անըմ, ասըմ են. «Մրեզ թափողը տա էր, տա չէր ըլել, հիմի օցը մրեզ վազեց էր կերել»։ Ղուշը թևերը պահըմ ա տրա վրա՝ շվաք ա անըմ, մըչևը տրղեն վրեր ա կենըմ։ Վրեր տրղեն վրեր ա կենըմ, ղուշը ասըմ ա. «Տրղա՛, էս օխտը տարի ա ես էս ծառի վրա պուն եմ շինել, համա օխ-տը տարվա միչին մըհետ էլա ճուտրի իրես չեմ տրեհել, վրեր տու

էս անքամ իմ ճուտերին թափեցիր, առ էս մի ճուտը քեզ փեշքեշ»։

Տղեն էտ երկու ճուտը վըեր ա ունըմ ու քյնըմ, քյնըմ ա մի խոր քոլըմ մի ըխպըրի կշտին նստըմ, ինքը հաց ա ուտըմ, ծին էլ ըրածըմ ա։ Մըհել ծիյուն պիրըմ ա էտ ըխպըրիցը ճո̄ւր ա տալըի․ սա̄ մըտիկ ա անըմ, տըենըմ ա ծիյու պռոշնին չիմ վըեսկաճըվել ա։ Կամաց ծիուցը վեր ա կյա̈լի, փնքն էլ ա խմըմ, փըեսը լվանըմ, ծիուն էլ ա լղըցնըմ ու էրկուսն էլ վըետից կյլո̄խ վըեսկաճըվում են ու ճամփա են ընգյնըմ, կյա̈լիս են հասնըմ են մի ո̄ւրո̄ւշ թաքավըերի հող։ Ծփյուցը վեր ա կյա̈լի, շորերը հանըմ ա, զենքերի հետ կապըմ ա ծիյու թամքիցը, ծիյուցը, ղշիցը, վադըիցը մի մազ սըւկըմ, իրենց դենն ա անըմ։ Ինքը կյա̈լիս ա մի չոբանըի կուշտը, տըա̈նից մի վըեշխար առնըմ, մորթըմ, փորը լվա̈նըմ, չորցնըմ, կըլխին տնըմ, տա̈ռնըմ ա իսկական քաչալ ու կյա̈լիս ա էտ թաքավըերի ղազերը ըրցնըմ։

Օըերի մի օր թաքավըերի ըխչըկեքը վա̈զիրին ասըմ են․ «Մըեր հորը ասա մըչև ե՞փ դես մըեզ պահիլ, խի՞ չես մարթըրի տալըի»։

Վա̈զիրը քյնըմ ա իրեք հատ եմիշ ա պիրըմ՝ մինը լակ, մինը՝ հասած, մինն էլ խակ ու տնըմ ա թաքավըերի ղաքին։ Թաքավըերը ասըմ ա․ «Էս ի՞նչ պա̈ն ա»․ Ասըմ ա․ «Էտ քու ըխչկեքն են, թաքավըերը ապրած կենա, ուզըմ են մարթըրի քյնա̈ն, ի՞նչ եք ասըմ»։

Թաքավըերը կանչըմ ա իրեք ըխչկանն էլ ասըմ ա․ «Դե՛, ասըեցեք տըենամ, ով ում ա ուզըմ»։ Մեծը մի մինիստրի անըմ ա տալըի, միջնակն էլ՝ մի, պո̄ւճո̄ւրն էլ ասըմ ա․— Ես էլ մըեր ղազարածըին եմ ուզըմ։ Թաքավըերը գյիդըմ ա, թե ախչիկը ղըրափաթ ա անըմ։ Ասըմ ա․ «Դե՛, լա̈վ, ա բալա ջան, հըմանչիլ մի, ասա տըենամ՝ տո̄ւ ո՞ւմ ես ուզըմ»։ Ասըմ ա․ «Արթեն ասըեցի, քանըի հետ դեմ ասըիլ»։ Թաքավըերը տըենըմ ա, վըեր չէ, ախչիկը ղարափաթ չի անըմ, դո̄ւզ ա ասըմ, ասըմ ա․ «Ա՛ բալա, տո̄ւ շա՞շ ես, գյժ՞ ես, թե՞ ուզըմ ես ինձ խայտառակ անես, ես քեզ էն ղայդի տղի տամ, վըեր տըենողի քյեփը կյա̈»։ Ախչիկը ասըմ ա․ «Ջէ՛, ինձ ո̄ւրո̄ւշը պետկը չի, իմը՝ նա̈ ա»։

Էլ ասըիլ մի, թե ախչիկը քաչալին թաքուն ըղղանալիս տըեհել ա, թե նա̈ ինչ ղայդի վըեսկա մազըեր ունի ու ինչ ղայդի սո̄ւրո̄ւն ա։

Թաքավըերը տըենըմ ա, վըեր էլ ճար չիկա, կրնղվըմ ա, ասըմ ա․ «Դե քյնա̈ կորի, էլ աչկիս ըեվաս վըեչ, էն ծիյանու թովլեն էլ քեզ ու քու քաչալին, քյա̈ցեք ընդի էլ տո̄ւք ապրեցեք»։

Ախչիկը վըեր ա կենըմ, կյա̈լիս ա քաչալի կուշտը, ասըմ ա. «Տըղա՛, ես քու պատճառովը իմ հորնմոր աչկիցը ընգյա. ինձ տուս են արել, ըրգյել քու կուշտը։ Ո՞ւղըմ ես, վըեր ըսօրվանից ես քու կնիկը ըլեմ, տու՝ իմ մարթը»։ Տըղեն ասըմ ա. «Եթե ինձ անգաճ կտըննես, ես քու մարթը կըլեմ, տու իմ կնիկը»։ Ասըմ ա.— «Եթե եկել եմ քու կուշտը, ուրեմն պետկ ա քեզ էլ անգաճ տընեմ»։

Սըհա̈նք ըտի իրար հետ ապրըմ են։ Օրերի մի օր ուրուշ թաքավրի զորք ա հըվաքըմ կյա̈լիս ա էս թաքավըրերի վրա̈ կռիվ։ Թաքավըրերը կանչըմ ա էտ մինիստր փեսենունցը, զորք ա տալըի, գենք ու տալըի ու ճամփա քցըմ, համա քաչալըին պա̈նի տըեղ չի տրնըմ։ Տըհա̈նք քյնըմ են չքել բուգյու զորքի կեսը կտորիլ են տալըի կյա̈լի, կարըմ չեն մի պա̈ն անեն։ Էքսըն էլ քյնըմ տըհե էտ կյա̈լի։ Քաչալը տըենըմ ա, վըեր թաքավըրերի տըեղը նեղել են արթեն, նըհա̈նք զոռ են անըմ։ Կնգյա̈նը ասըմ ա. «Ա՛ կընիկ, քյնա̈ քու հորը ասա, թող մի ծի էլ ինձ տա, ես էլ քյնա̈մ կռիվ»։ Կընիկը քյնըմ ա հոր կուշտը, ասըմ ա. «Խի՞ չես մի ծի էլ իմ մարթին տալըի, նա̈ էլ քյնա̈ կռիվ»։ Թաքավըրերը ասըմ ա. «Էն մինիստր փեսենին զորքով ինչ կրացին անեն, վըեր քաչալը ինչ դի անըիլ»։ Մըհել ասըմ ա. «Դե լա̈վ էն մի ծին ա մնացել, էլ կավըեչ, քյնա̈ ասա՝ էն էլ նրա̈ն տան, զենքերն էլ ընդի կոխկին կըլի»։

Կյա̈լիս ա վա̈զիրին ասըմ ա, քյնըմ էն, տըենըմ են՝ ի՞նչ ծի. մի լղար, չոլախ ծի, անշախ-անջախ ժաժ ա կյա̈լի, կոխկին էլ մի կոտրած, ժանգոտած թուր ու մի հին բա̈րդա̈նգա։

Քաչալը ծիյուն նստըմ ա, էտ զենքերը վըեր ա ունըմ ու ճամփա ա ընգյնըմ, վըեր քյնըմ ա բաղը անց կենըմ, էտ ծին՝ զենքերը վրեն կապած դենն ա անըմ ու ծոցիցը իրան ծիու մաղը հանըմ ա. կրցնըմ ա թըչէ՝ ծին զենքով, թամքով կաղնըմ ա կողքին, իրան շորերը հաքնըմ ա, զենքերը կապըմ ու դըրա̈ կռվըի տեղն ա բըշըմ։ Ընգյնըմ ա էտ ղոշունի մեչը ու սկսըմ փըրթիլը մըչև բուգյու տըհա̈նց փըրթմ ա. էտ օրը տըհա̈նք մըխելի առաջ են քյնըմ։ Ըրուղյունը ծին թեքըմ ա քյնըմ բա̈ղի քմակին շորերը հանըմ, կապըմ թամքիցը, մի մազ ծիուցը պուկըմ, ծոցըմը տընըմ ու էն չոլախ ծիյուն նստըմ կյա̈լի տուն։ Խաբա̈րը հասնըմ ա թաքավըրերին, թե սըհե-սըհե մի քաչ տղա ընգյել ա նըհա̈նց զորքի մեչը. հենց փըրթըմ ա, հենց ճարթըմ ա, վըեր էլ ասըիլու չի։

Էքսը թաքավըրերը ասըմ ա. «Ես էլ եմ կյա̈լի տըենամ»։ Տա̈ քյնըմ ա ընդի, դուլբինը տընըմ աչկերին ու մի բութա տըեղ նըստըմ ա չորս զըլըի վրա̈ մըտիկ անըմ։ Մըհել տըենըմ ա հրես իրան

քաշալ փեսեն չոլախ ծիյուն նստած եկավ մի պա̈շի քըմակի վեր եկավ ու մի քիչ կաղնեց, ինչ վըեր պա̈ներ արավ՝ էտ չոլախ ծին տառավ մի վըեսկաճրա̈ծ հրեղեն ծի, ինքն էլ մի էն ղայդի զենքեր կապըեց, շորեր հաքավ, վըեր սըհե մըտիկ անըիլով մարթ կշտանալ չի։ Ու քշեց քյնա̈ց էտ ղոշունի մեջը սկսեց փըթիլը։

Թաքավըերը մնաց ըրմացած, գյդա̈ցա̈վ, թե երազըմ ա, համա վըեր չորս ղոլը մըտիկ արավ տըեհավ, վըեր չէ, երազ չի, ըստի թաքավըերը ուրխացավ ու շատ թիթևացավ, վըեր տեհավ էտ իրան պու̈ճուր փեսեն ա։ Նոր նա̈ կըլխի ընգյա̈վ, վըեր իրան պու̈ճուր ախչիկը սխալ չի ըլել։

Մի խելախ կըովըեիցը եդը, էն զորքը տըենըմ ա, վըեր իրանց փըթողը մի ծիյավըեր ա, ուրուշ օքմըի չիկա, ասըմ են՝ էս խի ենք սըհև շաղհընցել, կալմեչ անըենք ու ղըրմա-ղըրմա փըթենք։ Տըհա̈նը կամաց-կամաց մոտանըմ են ու տրա̈ն շըջապատըմ, վըեր սաղ փռնեն։ Նա ինչքան փըրթըմ ա, ըլըմ չի, տըհա̈նք գյլխ շտանըմ են։ Տըենըմ ա վըեր չէ՝ իրան զոռ դեն անըիլ՝ վագրի ու Ջըմրու̈թ ղշի մազն ու բմբուլն էլ ա հանըմ կրցնըմ՝ տըհանք էլ են կյա̈լի։ Վագրը մի ղոլիցն ա ընգյնըմ կլխերնուն՝ խեխտըմ, Ջմրու̈թ ղուշն էլ մի ղոլըիցն ա վիրևիցը վըա̈ թռչըմ, սրա̈ նրա̈ աչքերը հանըմ։

Սա̈ թող ըստեղ փըթի, խա̈բարը տանք իրան ախպորիցը։ Մի օր էլ քաշալըի ախպերը մըտիկ ա անըմ, տըենըմ ախպոր թուրը ժանգոտել ա, հորը ասըմ ա. «Հա՛յրիկ, ախպորս տըեղը նեղ ա, ես քյնըմ եմ նրա̈ հաքեյին»։ Հերը ասըմ ա. «Ա՛ բալա, դե վըեր տըհե ա, կըքյնա̈ս մըեր ծիյապահին կասըես, վըեր. «Իմ հերը ասըմ ա՝ իմաստուն ծին իրան զենքովը սարքովը տու̈ս պի»։ Կըքյնաս էտ ծիյուն կընստես, զենքերտ հա̈գյիր կըպահես ու կասես. «Դե՛, իմաստուն ծի ջան, գյդըմ ես, վըեր քյնալ դենք ախպորս հաքեյին հասնենք, էլ ու̈րու̈շ գործ չի ումենք, մըեր գործը տա̈ յա»։ Կասըես ու ղնթըղեն բոշ կանես, ինքը քեզ տանըիլ՝ դի թու̈շ ընդի»։

Պու̈ճուր ախպըերը սըհե էլ անըմ ա. մի սըհաթեն եդը սա̈ էլ ա տու̈ս կյա̈լի էտ ղոշունըի մեջը։ Վըեր էրկու ախպըերով սկսըմ են փըթիլը, էլ ղոշունը դըմա̈նըմ չի, սկսըմ ա աչ ու ծախ փախչիլը. մըհել սըհա̈նք տըենըմ են էլ օքմըի չի կա։ Մնացել են էրկուսով. Նոր ըստի իրար ճտա̈վ են ընգյնըմ, պռոշտի անըմ, իրար հետ կյա̈լիս են տուն։ Թաքավըերը ծին քշըմ ա կյա̈լիս ա եդերնուն հասնըմ։ Հմի սհա̈նք էնքան իրար նման են, վըեր գյիդըմ

յի, թե վըևրն ա իրան փեսեն։ Մըչևը փեսեն ասըմ ա. «Թաքավըևրը ապրած կենա, էս էլ իմ ախպըևրն ա»։

Նոր ա ճընաչըմ իրան փեսին։ Թաքավըևրը էրկուսին էլ փըթաթվըմ ա, ճակատնևրուցը պաչըմ ա ու հիլ չի անըմ, վըևր փեսևն քյնա էն ծիյու թովլեն։ Պիրըմ ա պալատը, մարթ ա ղըրգըլըմ պուճուր ըխչկա եղնեն՝ ախչիկը կյալիս ա ըտի թը չէ, վըևր իրան մարթին տըհև զենքով զըրահով զինված, հաքած, կապած տըհնըմ ա՝ ուրախութենիցը էլ գյիդըմ չի, թե ինչ անըի. էլ մըտկիցը ընգյնըմ ա, թե հեր կա, մըեր կա, անծանոթ մարթըիք կան, ընգյնըմ ա մարթըի ճտովը պըչպըչըրըմ։ Մարթը ասըմ ա. «Էս էլ իմ ախպըևրն ա»։ Ախպոր հետ էլա ծանոթանըմ։

Թաքավըևրը մեծ քյեփ ա սարքըմ, վազիրին մի լավ սուրուն ախչիկ ա ըլըմ, էն էլ փեսի ախպորն են ուզըմ, թըզադան տըհանց փըսակըմ ա, հըրսանիք անըմ, ասըմ ա. «Տու կաց իմ տըեղը թաքավըևր»։

Տղեն ասըմ ա. «Թաքավըևր ջան, շատ շնորհակալ եմ, ես հեր ունեմ, մըեր ունեմ, իմ ախպըևրը եկել ա եղնես, մըենք էլ ենք թաքավըևրի տղա, ես իմ կընգյանը վըևր ունեմ, քյնամ էքուց ռավըևտ»։

Տըղեն վըևր ասըմ ա. «Մենք էլ ենք թաքավըևրի տղա», թաքավըևրը եքսան ա սրտըպընգըմ, ուրխանըմ։ Ախչիկը նոր ըստեղ հորը ասըմ ա. «Թա՛, հայրիկ ջան, վըևր քեզ ասի՝ նրանից սավահի ես ուրրիշի ուզըմ չեմ, տու նեղանըիր, ախր ես էտ տըղին լըղանալիս տըեհել ի թաքուն ու սըիրտըս վըկա էր, վըևր նա հասարակ տղա չի»։

Թաքավըևրը հրաման ա տալըի վազիրներին, թե էսքան ուխտապեռը էս, էսքանը՝ էս, էսքանը՝ էս կպատրաստեք ու էքուց ըռավըետ իմ փեսին իրան կընգյանը, իրան ախպոըը կըտանեք իրանց տուն։

Ըռավըետը էրկու հարիր ուղտ պեռնած քյարվան կապած էրկու հարիր ծիյավըերի հետ ճամփա ընգյան, էրկու ախպըերով իրանց կընանումցով ու եկան իրանց հոր կուշտը։ Ըստեղ հերը պիրըմ ա ուրախութենիցը՝ վըևր տըղեն սաղ սալամաթ դավըրիշիցը աղատվել, եկել ա, աղքատներին փող ա տալըի, ամրարնին պաց ա անըմ, ցորեն փայ անըմ ու քառասուն օր, քառասուն քշեր հըրսանիք են սանըմ, ուտըմ, խմըմ, քյեփ անըմ։

Նըհանք հասնըմ են իրանց մուրազին, տուք էլ հասնեք ծրեր մուրազին։